

ποτελεῖ ὁ τρόπος τοῦ τρέφεσθαι λαῶν τινῶν τῆς Σιθρίας, οἵτινες βεβουλισμένοι ἐν τῇ ἐκ πάγου κατεσκευασμένη καλύβῃ των, οὐδεμίαν ἄλλην ἔχουσιν εἰς τὴν διάθεσιν των τροφὴν ἢ κρέας φώκης ἢ κρέας θαλασσίου ἵππου, καὶ τοῦτο δὲ ἡμισεσηπός. Καὶ ὅμως τὸ καταβροχθίζουσι μετ' ἀπληστίας, πληροῦντες ἐνταυτῷ τὸ ἑαυτῶν γόμα διὰ χιόνος, ἥτις παρ' αὐτοῖς ἐπέχει τόπον ἄλατος καὶ οἴνου. Τὸ κατὰ τοὺς γάμους διδόμενον συμπόσιον παρὰ τινι λαῷ τῆς Σιθρίας φέρει ἔτι σκαϊότερον χαρακτῆρα. Ὁ προσφέρων αὐτὸ προσκαλεῖ τοὺς ἑαυτοῦ ξένους περὶ βέννον τινά, ἄρτι φονευθέντα καὶ ἐκτάδην κείμενον μετὰ τὴν κοιλίαν ἠνεωγμένην, ἕκαστος δὲ τῶν προσκεκλημένων ἀποσπᾷ διὰ τοῦ μαχαιρίου του, ἐκ τῶν πνευμόνων ἢ τοῦ ἥπατος ἢ τῆς καρδίας ἢ τοῦ στήθους τὸ ἀρέσκον αὐτῷ τεμάχιον, ὅπερ ἐμβάψκς πρῶτον ἐν τῷ θερμῷ ἀκόμη αἵματι, καταβροχθίζει μετὰ ὀρέξεως, ἥτις ὅπως ἐξεγερθῆ δὲν ἔχει χρεῖαν οὔτε καρυκευμάτων, οὔτε κὰν πυρός ἢ ἄλλης τινὸς σοφῆς προπαρασκευῆς.

Ἴδου λοιπὸν πῶς τρώγουσιν οἱ διάφοροι τῆς γῆς λαοί. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δὲ καταφαίνεται νομιζομεν ἡ ἀκριβεία καὶ ὀρθότης τοῦ ἀποφθέγματος ὅπερ ἐθέσαμεν ἀρχόμενοι τῆς μικρᾶς ταύτης πραγματείας, ἥτοι ὅτι ἐν ἐκ τῶν ἀλανθάστων γνωρισμάτων, δι' ὧν καταδεικνύεται ὁ βαθμὸς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ διακρίνεται ἡ ἐθνικότης ἑνὸς ἐκάστου λαοῦ, εἶναι ὁ τρόπος καθ' ὃν οὗτος τρώγει, διότι τῷ ὄντι ἐκφράζει τὸν χαρακτῆρά του, τὰ ἦθη του, τὰς ἐμφύτους κλίσεις του, τὰς ὀρέξεις του, πάντοτε δὲ εὐρίσκεται ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὴν εἰδικὴν φύσιν τοῦ τόπου καὶ τοῦ κλίματος, ἐν ᾧ κατοικεῖ.

Τὰ Ἑλληνικὰ παράσημα ΚΑΙ ΕΝ ΟΝΤΩΣ ΗΓΕΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Φίλε Διευθυντὰ τῆς Ἑστίας,

Ἐν τῷ ἀριθμῷ 59 τοῦ ὑμετέρου περιοδικοῦ, κατεχωρίσθη σημειώσις περὶ τοῦ ἐλληνικοῦ παρασήμου τοῦ Σωτῆρος. Αἱ ἐν τῇ σημειώσει ταύτῃ εἰδήσεις, περὶ τῆς γενέσεως τοῦ παρασήμου τούτου καὶ περὶ τῆς ἐνεστώσης τάξεως αὐτοῦ, δὲν εἶναι καθ' ὅλα ἀκριβεῖς. Ἀποδίδεται ἡ ψήφισις αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Ἄργει Δ' Ἑθνικὴν Συνέλευσιν τῶν Ἑλλήνων, καὶ βεβαιούται, ὅτι τὰ ἐπὶ τῆς πρώτης Δυναστείας τῆς Ἑλλάδος, ἐν ἔτει 1833, περὶ τοῦ παρασήμου τοῦ Σωτῆρος νομοθετηθέντα ἤλθον ἀπλῶς, ὅπως καγονίσει τὰ τοῦ ἀρχικοῦ παρασήμου ἐκείνου λεπτομερέστερον. Τοῦτο δὲν ἐπιμαρτυροῦσι τὰ αὐθεντικὰ κείμενα ταῦτα τούναντιον διδάσκουσιν, ὅτι ἄλλο ὑπῆρξε τὸ παρὰ τῆς εἰς Ἄργος συνεληθούσης Ἑθνικῆς Συνελεύσεως τῶν Ἑλλήνων ψηφισθὲν παράσημον, ἐν ἔτει 1829, καὶ

ἄλλο τὸ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ὀθωνος κανονισθὲν, τῷ 1833.

Ἡ εἰς Ἄργος συνεληθούσα Δ' Ἑθνικὴ τῶν Ἑλλήνων Συνέλευσις ἐξέδοτο, σὺν ἄλλοις, καὶ τὸ ἐπόμενον ψήφισμα, ὑπὸ στοιχείον Η' καὶ ἡμερομηνίαν τῆς 31 Ἰουλίου 1829.

«Ψ ἦ φ ι σ μ α Η'»

«Ἡ Δ' Ἑθνικὴ Συνέλευσις τῶν Ἑλλήνων νομίζει ἑαυτὴν «εὐτυχή, γενομένη τὸ ὄργανον, δι' οὗ τὸ ἔθνος ἐκπληροῦ τὸ πλεόν ἐφετὸν τῶν χριστῶν του, τὸ νὰ ἀναπέμψῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις ἔδειξε τοσαῦτα θαύματα διὰ τὴν σωτηρίαν του, καὶ νὰ ἐκφράσῃ πρὸς τοὺς «συμμάχους Βασιλεῖς, οἵτινες τῷ ἔδαψίλευσαν τόσον με- «γάλας εὐεργεσίας, πρὸς τοὺς Ναυάρχους αὐτῶν, πρὸς τὴν «γαλλικὴν Στρατιὰν καὶ τὸν περίδοξον Ἀρχηγόν της, πρὸς «τοὺς τότον ἀξιοτίμους Φιλέλληνας τῶν ὀδο ἡμισφαίριων, «οἵτινες ἔδωσαν ὑπὲρ αὐτοῦ τοσαῦτα δειγμάτων γενναιοτά- «της μεγαλοδωρίας καὶ τελειοτάτης ἀφοσιώσεως.

«Ἡ Συνέλευσις δὲν ἠδύνατο κάλλιον νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ «χρέος τοῦτο εἰμὴ δίδουσα τὴν πληρεξουσιότητα εἰς τὴν «Κυβέρνησιν νὰ λάβῃ τὰ προσφεύετα μέτρα. ὡστε νὰ «διακινῶσιν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς τὰ δειγμάτων τῆς «εὐγνωμοσύνης τῆς Ἑλλάδος, μετ' ἀνεξάλειπτον μνήμην «τῶν συμβάντων, τὰ ὁποῖα προητοίμασαν τὴν ἐπανόρθω- «σίν της.

«Κατὰ συνέπειαν, ἡ Δ' Ἑθνικὴ τῶν Ἑλλήνων Συνέλευσις «ψηφίζει.»

«[Ἐπονται τὰ ἄρθρα 1-3 περὶ τοῦ νομοῦ τοῦ Σωτῆρος καὶ περὶ τινῶν ἄλλων μνημείων μετὰ ταῦτα ἐργαταί το]

«Ἄρθρον 4. Ἡ Κυβέρνησις ἔχει τὴν πληρεξουσιότητα «νὰ συστήσῃ ἐν Τάγμα Ἰππέων, ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ τὸ «θεῖον ὄνομα τοῦ Σωτῆρος ἕκ τῶν διαφόρων δὲ παρασή- «μων τοῦ τάγματος τοῦτο θέλει προσφέρει, ὡς δειγμάτων τῆς «εὐγνωμοσύνης τοῦ ἔθνους, πρὸς τοὺς Ναυάρχους τῶν «Συμμάχων Βασιλέων, πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον της ἀπε- «σταλμένης γαλλικῆς Στρατιᾶς, καὶ πρὸς τοὺς στρατιωτι- «κούς καὶ λοιποὺς τῆς συνοδείας, τοὺς ὁποίους οἱ εἰρημνοὶ «ἀρχηγοὶ θέλουσι σημειώσει. Τὰ αὐτὰ παράσημα θέλουσι «προσπερθεῖ ὡσαύτως εἰς τοὺς Φιλέλληνας, ὅσοι ἀφοσιώθη- «σαν εἰς τὸν ἐλληνικὸν ἀγῶνα, ἀπ' ἀρχῆς τοῦ 1821 ἔτους, «καὶ εἰς τοὺς ὅσοι συνέδραμον εἰς τὴν ὑποστήριξιν αὐτοῦ, «οἷα γενναίως συνεισφορῶν.

«Ἄρθρον 5. Τὰ ὀνόματα τῶν Φιλελλήνων, ὅσοι συνετέλε- «σαν εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς Ἑλλάδος, θέλουσι καταχωρη- «θῆ εἰς δίπτυχα, τὰ ὁποῖα θέλουσι κατατεθῆ ἐπὶ τοῦ ῥηθέν- «τος μνημείου.»

«Ἄρθρον 7 συμπληρωτικόν. Τὰ παράσημα «τοῦ Τάγματος τοῦ Σωτῆρος θέλει φέροι πρὸς τὸ παρὸν μό- «νος ὁ Κυβερνήτης θέλουσι δὲ δοθῆ, ὡς βραβεῖον, εἰς τοὺς ἀ- «ξίως ὑπηρετήσαντας τὴν Πατρίδα πολίτας κατὰ ξηρὰν καὶ «θαλάσσαν, ἢ ἄλλως συνεισενεγκόντας εἰς τὴν πολιτικὴν «αὐτῆς ἀνόρθωσιν τότε, ὅταν τεθῆ καὶ ἐπικυρωθῆ παρὰ τῆς «Ἑθνικῆς Συνελεύσεως νόμος ὁριστικὸς περὶ τούτου, κανο- «νίζων τὴν βιβλιολογίαν, τὰ προνόμια, τὸν ἀριθμὸν, καὶ τὰ «ἀπαιτούμενα χαρακτηριστικὰ τῶν πολιτῶν, οἱ ὅποιοι θέ- «λουσι φέροι τὸ παράσημον τοῦτο, ἢ καὶ προτοῦ, ἐὰν ἐγκρι- «νῃ ἡ Κυβέρνησις.

«Ἄρθρον 8. Τὸ παρὸν ψήφισμα καταχωρηθὲν εἰς τὸν «Κώδικα τῶν Ψηφισμάτων καὶ ἐπικυρωθὲν νὰ διευθυνθῆ «πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, διὰ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῶν τύπων καὶ «νὰ ἐνεργηθῆ.

«Ἐν Ἄργει, 31 Ἰουλίου 1829.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Γ. ΣΙΣΙΝΗΣ.

Γ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ.

(Ἐπονται αἱ λοιπαὶ ὑπογραφαί.)

Οἱ Γραμματεῖς

«ΙΑΚΩΒΑΚΗΣ ΡΙΖΟΣ. Ν. ΧΡΥΣΟΓΕΛΟΣ.»

Τὸ κείμενον τοῦ ψηφίσματος εἶναι σαφές. Ἡ Δ' Ἑθνικὴ Συνέλευσις τῶν Ἑλλήνων ἐψήφισε τὴν σύστασιν παρασήμου τοῦ Σωτῆρος, προωρισμένου ν' ἀπονεμηθῆ ἀποκλειστικῶς εἰς μόνους τοὺς μετασχόντας τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας

τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνος ἀλλοδαπῶν, καὶ τοῦτο, ἵνα ἐκφράσῃ τὸ ἔθνος τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τοὺς Συμμάχους Βασιλεῖς καὶ πρὸς τοὺς Φιλέλληνας, «οἷτινες ἔδωκαν ὑπὲρ αὐτοῦ το- »σῶτα δείγματα γενναιοτάτης μεγαλοδοξίας »καὶ τελειοτάτης ἀφροσύσεως». Ἐπὶ λέξει δὲ ἐν τῷ αὐτῷ ψηφίσματι δρίζονται καὶ εἰς τίνες ἐξαιρετικῶς ἐκ τῶν ἀλλοδαπῶν ἔδει ν' ἀπονε- »μηθῇ τὸ παράσημον. Ἐν συμπληρωτικῷ ἄρθρῳ δὲ ἐπιτρέπεται ν' ἀπονεμηθῇ τὸ αὐτὸ παρά- »σημον καὶ εἰς Ἕλληνας, ἀλλ' εἰς μόνους «τοὺς »ἄξιως ὑπηρετήσαντας τὴν Πατρίδα πολίτας, »κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν, ἢ ὄντως συνεισενεγ- »χόντας εἰς τὴν πολιτικὴν αὐτῆς ἀνάρθωσιν», καὶ τοῦτο δὲ πάλιν «τότε, ὅταν τεθῇ καὶ ἐπι- »κυρωθῇ παρὰ τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως νόμος »ὀριστικῶς περὶ τούτου». Ἄρα τὸ παρὰ τῆς ἐν Ἄργει Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἰδρυθὲν παράση- »μον ἦν εἶδος τι ἀριστείου, προωρισμένον ν' ἀπο- »νεμηθῇ εἰς ὀρισμένα πρόσωπα, τὰ ἐν αὐτῷ κατο- »νομαζόμενα, ἧτοι εἰς τοὺς τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτη- »σίας ἀγῶνος συμμετασχόντας ἀλλοδαπῶν, κατὰ »πρῶτον λόγον, ἐν συμπληρώσει δὲ, καὶ μετὰ »τὴν ἐκτέλεσιν ὄρων τινῶν, καὶ εἰς τοὺς ὑπὲρ »τῆς πολιτικῆς ἀνορθώσεως τῆς Ἑλλάδος ἀγω- »νισαμένους Ἕλληνας. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον πα- »ράσημον τί κοινὸν ἔχει πρὸς τὸ ἰδρυθὲν, ἐν ἔτει 1833, παρὰ τῆς Βασιλείας; Τοῦτο καὶ αὐτὸ τὸ κείμενον τοῦ βασιλικοῦ Διατάγματος προσαπο- »δεικνύει. Τὸ ἀπὸ 26 Μαΐου (1 Ἰουνίου) 1833 Β. Διάταγμα, τὸ ἰδρύσαν τὸ νῦν ἐν χρήσει πα- »ράσημον τοῦ Σωτῆρος, οὕτε μνεῖαν ποιεῖται τοῦ ψηφίσματος Η' τῆς ἐν Ἄργει Συνελεύσεως, ἐν τῷ προοιμίῳ αὐτοῦ, οὕτε δηλοῖ, ὅτι ἐκδίδεται πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν παρ' αὐτῆς ψηφισθέντων περὶ παρασήμων τοῦ Σωτῆρος, ἀλλ' ἀπλῶς δρίζει, ὅτι ὁ τότε Βασιλεὺς, «ἀκούσας τὴν γνῶμην τοῦ ὑ- »πουργικοῦ του Συμβουλίου, ἀπεφάσισε νὰ συ- »στήσῃ καὶ συνιστᾷ διὰ τὸ Βασιλεῖον τῆς Ἑλ- »λάδος τάγμα ἀριστείας, τὸ ὁποῖον, φέρον τὸ »ὄνομα Τάγμα τοῦ Σωτῆρος, θέλει ἀνακαλεῖ »τὴν μνήμην τῆς θείας συνάρσεως θαυμαστῶς καὶ »αἰσιῶς ἐκπεραιωθείσης σωτηρίας τῆς Ἑλ- »λάδος».

Συμπέρασμα τῶν ἐξηγήσεων τούτων εἶναι τὸ ἐπόμενον: τὸ νῦν ὑφιστάμενον παράσημον τοῦ Σωτῆρος δὲν εἶναι τὸ παρὰ τῆς εἰς Ἄργος συν- »ελούσης Δ' Ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων Συνελεύ- »σεως ψηφισθὲν διότι τοῦτο ἦν ἀριστεῖον, ὅπερ προωριστο ν' ἀποδοθῇ κυρίως εἰς τοὺς μετασχόν- »τας εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα ἀλλοδα- »πῶν. Τὸ παρὰ τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἐκείνης ψηφισθὲν Τάγμα Ἰππέων τοῦ Σωτῆρος οὐδέποτε συνέστη, οὕτε παράσημα τοιοῦτου κατεσκευά- »σθησαν. Ὡς καὶ ἡ περὶ ἀνεγέρσεως ναοῦ τοῦ Σωτῆρος διάταξις τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος Η' καὶ ἡ ἑτέρα περὶ ἀνεγέρσεως δύο μνημείων

ἐθνικῶν, τοῦ ἐνὸς ἐν Ναβαρίνοις καὶ τοῦ ἑτέρου ἐν Πεταλλιδίῳ, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ναυμαχίας τῶν χριστιανικῶν στόλων καὶ τῆς εἰς τὴν Ἑλ- »λάδα ἀποβάσεως τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, καὶ αἱ περὶ τοῦ παρασήμου τοῦ Σωτῆρος διατάξεις τοῦ Η' ψηφίσματος τοῦ ἔτους 1829 ἔμειναν νεκρᾷ ἐπὶ τοῦ χάρτου. Τὸ νῦν ὑπάρχον παράσημον τοῦ Σωτῆρος εἶναι αὐτοτελὲς καὶ ἴδιον δημιούργημα τῆς πρώτης Βασιλείας τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν κοι- »νὸν ἔχον πρὸς τὸ πνεῦμα, τὸ ὑπαγορευσάν τὸ παράσημον, τὸ ψηφισθὲν παρὰ τῆς ἐν Ἄργει Ἐ- »θνικῆς Συνελεύσεως, οὕτε τὸ κανονίσαν τὰ τῆς ἀπονομῆς αὐτοῦ Β. Διάταγμα τοῦ 1833 ἐκα- »νόνησε τὰ τοῦ παρασήμου τοῦ Σωτῆρος τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως τοῦ Ἄργους, ἀλλὰ τὰ τῆς ἀπονομῆς παρασήμου ἑτέρου, δημιουργηθέντος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τῇ μοναρχουμένῃ Εὐρώπῃ παρασήμων. Τοῦτο δὲ ἀποδεικνύει ἐκ προσθήκης καὶ αὐτὴ ἡ παρεισαγωγὴ τῆς λέξεως τῶν Ἰππο- »τῶν, ἧτις ἀπαντᾷ πρῶτον ἐν τῷ Διατάγματι τοῦ 1833, ἐνῶ τὸ ψηφίσμα τῆς Ἐθνικῆς Συνε- »λεύσεως ἀνέγραψε τὴν ἑλληνικωτέραν λέξιν τῶν Ἰππέων, εἰς ἀνάμνησιν ἴσως τῆς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι, καὶ μάλιστα ἐν τῇ Πολιτείᾳ τῶν Ἀθη- »ναίων, τάξεως τῶν Ἰππέων. Ἡ ἐθνικὴ Συνέλευ- »σις, ὡς καὶ ἡ Ἑλλάς, ἠγνόει τοὺς Ἰππότας, ἐγί- »νωσκεν ὅμως, ἐκ τῆς ἀρχαίας παραδόσεως, τοὺς Ἰππεῖς, ὡς ἐγίνωσκεν, ἐκ τῶν αὐτῶν παραδό- »σεων, καὶ τὴν Βουλὴν, καὶ τὴν Γερουσίαν, καὶ τοὺς Ἐφόρους, καὶ τὸν Ἄρειον Πάγον, καὶ τοὺς Αἰσυμνήτας, καὶ τοὺς Κόσμοις, καὶ τοὺς Στρα- »τηγούς, οὗς ἀναλαμβάνουσα τὴν ἐλευθερίαν αὐ- »τῆς, συνανίδρυσεν ἐν τῇ ἑλληνικῇ χώρᾳ.

Ἄφου δὲ ὁ λόγος περιέστη εἰς τὸ ἔτος 1829 καὶ εἰς τὰ τῆς ἐν Ἄργει Δ' Ἐθνικῆς Συνελεύ- »σεως τῶν Ἑλλήνων, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ὑπο- »μνήσω καὶ ἑτέραν τινα πράξιν τῆς αὐτῆς Συνε- »λεύσεως, δίδουσαν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἀνάμνησιν ἡγεμονικῆς ὄντως καὶ πατρικῆς ἐκφράσεως. Ὡς πέποιθα δὲ, θ' ἀνομολογήσητε μετ' ἐμοῦ, ὅτι ἀκαίριος δὲν ἔρχεται ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς ἡ ἀνάμνησις τῆς τοιαύτης ἐκφράσεως.

Ἡ εἰς Ἄργος συνεληθούσα τὸ τέταρτον Ἐθني- »κὴ Συνέλευσις τῶν Ἑλλήνων ἐξέδοτο ψηφίσμα, ὑπὸ στοιχείῳ Θ' καὶ ἡμερομηνίᾳ τῆς 4 Αὐγού- »στου 1829, δι' οὗ ὠρίζεν, ὅτι «εἰς τὴν διάθεσιν »τῆς Α. Ε. τοῦ Κυβερνήτου Ἰωάννου Α. Καποδι- »στρίου διωρίζοντο ἀπὸ τοῦ ἐθνικοῦ Ταμείου, »δι' ἐκούσια ἔξοδα αὐτοῦ, εἰς ἐθνικὸν νόμισμα »φοινίκης ἑκατὸν ὀγδοήκοντα χιλιάδες». Ἡ Συν- »λεύσις, ὡς ἔχει τὸ προοίμιον τοῦ ψηφίσματος, ἐψήφισε τὴν ἐτησίαν χορηγίαν αὐτὴν τῷ Καπο- »διστρίᾳ, διότι «ὁ Κυβερνήτης ἀφιέρωσεν εἰς τὰς »ἀνάγκας τῆς Πατρίδος, καὶ πρὸ τῆς ἐλευσεώς »του, καὶ μετὰ τὴν ἔλευσίν του, τὰ λείψανα »τῆς ἰδίας περιουσίας, συμποσούμενα ὑπὲρ τὸ »μυλλιόλιον γροσίων τουρκικῶν διότι ὑπεχώ-

ἤρπασεν εἰς τὴν ἔνδειαν τοῦ ἔθνους καὶ τὰ ὅποια πρὸ Πανελληνίου ἐπρόσφερον εἰς τὴν Ἐξοχότητά του δίστηλα δώδεκα χιλιάδας, ὡς ἐτήσια ἔξοδα, προμηθευθέντα καὶ ταῦτα ἐξ ἰδίων· διότι ἢ Συνέλευσις δογματίζει τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὴν Α. Β. τὰ ἀναπόφευκτα μέρη τοῦ νὰ συντηρήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ κυβερνητικοῦ χαρακτῆρος πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ νὰ ἐξαρκῆσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκιακῆς καὶ ἰδιαίτερας ὑπηρεσίας».

Τὸ κείμενον τοῦ ψηφίσματος ἀνεκοινώθη τῷ Καποδιστρίᾳ τὴν ἐπομένην τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ἡμέραν. Τὴν μεθεπομένην, ἤτοι τὴν 4 Αὐγούστου 1829, ὁ Ἰωάννης Καποδιστριας ἀπήλυθε τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν :

Ἄρ.θ. 13621.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Πρὸς τὴν Ἀ' Ἐθνικὴν Συνέλευσιν

Ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ ὑπ' ἄρ. 9 καὶ ἀπὸ 1 Αὐγούστου ψήφισμα, τὸ ὁποῖον μᾶς δέχθητε ἀρτίως ἢ Συνέλευσις, προσδιορίζει τὰ ἔξοδα τοῦ Ἀρχηγῶ τῆς Ἐπικρατείας.

Δι' αὐτὸ τοῦτο τοῦ ψηφίσματος ἡ Συνέλευσις ἐπέστησεν τὴν προσαχθῆναι εἰς τὸ ὄλιγον ἐκεῖνον, τὸ ὁποῖον ἤδυνήθημεν νὰ πράξωμεν, αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς, διὰ νὰ ἀποδείξωμεν, ὅτι οἱ Ἕλληνες μόνον μὲ τὰς θυσίας των, καὶ ὄχι διὰ προσωπικῶν πλεονεκτημάτων, θύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὸν βαθμὸν, τὸν ὁποῖον ὑπέσχεονταί πρὸς αὐτοὺς ἡ ἔθνικὴ ἀνεξαρτησία καὶ ἡ ἐλευθερία. Εὐτυχεῖτε, διότι ἠδυνήθημεν νὰ προσφέρωμεν δι' αὐτὸ τὸ τόσον θεᾶρστον ἔργον τὰ λείψανα τῆς μετριάς καταστάσεώς μας εἰς τὸ θυσιαστήριον τῆς Πατρίδος!

Μ' ὅλον ὅτι μακρὰν ἀπέγομεν τοῦ νὰ φρονώμεν, ὅτι τὸ ἔθνος δὲν θέλει δυνῆθαι ὀψέποτε νὰ μᾶς τὸ ἀποδώσῃ, θέλομεν ὅμως ἕως τότε νὰ ἀποφύγωμεν, ὅσον τὸ δυνατόν, τὸ νὰ καταδραφύωμεν ἐπὶ μέλλον τὴν χρηματικὴν του στάσιν, ἀπαιτοῦντες τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὁσων προκατεβύλομεν.

Διὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον λόγον, θέλομεν ἀποφύγει καὶ ἤδη τὸ νὰ δεχθῶμεν τὴν προσδιοριζομένην ποσότητα διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ Ἀρχηγῶ τῆς Ἐπικρατείας, ἀπεχόμενοι, ἐν ὅσῳ τὰ ἰδιαίτερα μᾶς χρηματικὰ μέρη μᾶς ἐξαρκούσιν, ἀπὸ τοῦ νὰ ἐγγίσωμεν μέχρι καὶ ὀσολοῦ τὰ δημόσια χρήματα πρὸς ἴδιαν ἡμῶν χρῆσιν.

Ὁμῆποτε δὲ βιασθῶμεν εἰς τοῦτο, ἐξαντληθέντων διόλου τῶν ἰδιαίτερον ἡμῶν πόρων, τότε θέλομεν καταφύγει εἰς τὸν δῆμόν του ταμεῖον, πλὴν μόνον διὰ τὰ ἔξοδα, ὅσα ἀπαιτεῖ ἡ ἐκτέλεσις τῶν καθήκοντων μας. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο, καθὼς μεταγερσίθημεν ἄχρι τοῦδε, ἀπραλλάκτως θέλομεν μεταχειρισθῆ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἀκριβεστάτην οἰκονομίαν· καμῶν ἀποστρεφόμεθα τὸ νὰ προμηθεύωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς τὰς ἀναγκαῖας τοῦ βίου, αἰ ὅποια προϋποθέτουσι τὴν εὐπορίαν, ἐνῶ εὐριπτόμεθα εἰς τὸ μέσον ἐρείπιων, περικυκλωμένοι ἀπὸ πλῆθον ὀλιγόχρον ἄνθρωπων, βεβυθισμένων εἰς τὴν ἐσχάτην ἀμηχανίαν. Τὰ αἰσθητά ταῦτα τὰ συναίσθησθε, Κύριοι, καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι, ὡς τὸ ἀπεδείξατε ἐμπράκτως, ἐκτελοῦντες ἀμισθὶ τὰ καθήκοντα τῶν Πληρεξουσίων τοῦ ἔθνους.

Ἐλπίζομεν ὅτι, ὅσοι ἐξ ὑμῶν μεθέξωσι μετὰ τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν Προσωρινὴν Διοίκησιν, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ τῶν πολιτῶν, ὅσοι προσκληθῶσιν ἐπὶ τούτῳ, θέλουσιν γνωρίσει μεθ' ἡμῶν, ὅτι εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις, οἱ ἐν δημοσίαις ὑποργήμασι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λαμβάνουν ἀμισθί, ἀναλόγως μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ὑψηλοῦ ὑπουργήματος των καὶ μὲ τὰς ἐκδουλεύσεις των, ἀλλ' ὅτι οἱ μισθοὶ οὗτοι πρέπει νὰ ἀναλογῶσιν ἀκριβῶς μὲ τὰ χρηματικὰ μέρη, τὰ ὅποια ἔχει ἡ Κυβέρνησις εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς.

Ἄρ. Ἀρχει, τὴν 4 Αὐγούστου 1829.

Ὁ Κυβερνήτης Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας
Ι. Α. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ. Ν. ΣΠΗΛΙΑΔΗΣ.

Νομίζω, ὅτι τὸ ἀνωτέρω κείμενον δὲν ἔχει χρεῖαν σχολίων. Ἐκάστη λέξις ἐν αὐτῷ εἶναι καὶ εἰς ἀδάμας, τὸ σύνολον δὲ αὐτοῦ συμπληροῖ τὸ ὄντως ἡγεμονικὸν στέμμα, ὅπερ ὁ αἰμνηστος Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος ἔθετο διὰ τῶν πράξεων αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς κεφαλῆς του. Ἀληθῶς αἱ ἔθνικαὶ πράξεις, ὅπως εὐδοκιμῶσιν, ἀπαιτεῖται ἵνα κατάρχωνται τούτων οἱ ἡγούμενοι τῶν ἔθνων, παρέχοντες ἐκυτοὺς παράδειγμα τῶν θυσίων καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως. Ὁ Ἰωάννης Καποδιστριας, μὴ ἀγνοῶν τὸ ῥῆμα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς σοφίας, ὅτι φιλεῖ τὸ ἀρχόμενον γνάμη τῆ τοῦ ἀρχοντος πολιτεύεσθαι, εὐλόγως ἔκρινεν, ὅτι ἐν ἡμέραις, ἐν αἷς ἡ ἔνδεια ἐπεκράτει καὶ θυσία πραγματικαὶ ἀπητοῦντο πρὸς σωτηρίαν τοῦ ὅλου, ὤφειλε αὐτὸς πρῶτος νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τῆς θυσίας· οὕτω δὲ μόνον ἡ δύνατο ν' ἀπαιτήσῃ καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίας θυσίας. Τοῦτο καὶ ἔπραξε, καὶ ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα. Οὐδόλως δὲ ὡς θαύματα, ἀλλὰ ὡς φυσικὰ ὅπως κρίνονται ἐντεῦθεν τὰ πολιτειακὰ φαινόμενα τῆς ἐποχῆς τοῦ Καποδιστρίου. Ὅτε ὁ Ἀρχὼν τῆς Ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας δὲν ἐδέχετο τὴν ἐκ πτωχοῦ δημοσίου ταμεῖου χορηγίαν, ὅτε ἐδαπάνη ἐκ τῶν ἰδίων, ἐδικαιοῦτο ν' ἀπαιτῆ καὶ ἐκ τῶν ὑπαλλήλων του τὰς αὐτὰς θυσίας, ἐντεῦθεν δὲ, ἀντὶ ἐλαχίστων σχετικῶς ἐξόδων, καὶ στρατὸς συνετηρεῖτο, καὶ ναυτικὴ δύναμις ἀξιόμαχος ἐτελειοῦτο, καὶ τόσα ἄλλα παραγωγικὰ δημόσια ἔργα, εἴτε εἰς τὴν διανοητικὴν, εἴτε εἰς τὴν ὕλικὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ἑλλάδος συντελοῦντα, κατηρτίζοντο.

Ἡ φίλη Ἔστια ἐξῆρε, περὶ τὰ τέλη τοῦ λήξαντος ἔτους, τὸ γενναῖον δῶρον τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Βραζιλίας Πέτρου τοῦ Β', προσνεγκόντος ὑπὲρ τοῦ ἔθνικοῦ στόλου τῆς Πατρίδος του τὸ τέταρτον τῆς ἐτησίας χορηγίας του. Ἀλλ' ἔχομεν παράδειγμα, ἐν τῇ Πατρίδι ἡμῶν αὐτῇ, μείζον καὶ πολυτιμώτερον ἢ τὸ τοῦ τῆς Βραζιλίας Ἀρχοντος. Τὸ παράδειγμα τοῦτο, ὡς λησμονηθῆν, ἂν καὶ ἀγνοούμενον παρὰ τοῖς πολλοῖς, ἔκρινα δέον νὰ ὑπομνήσω, ἐν ἡμέραις, καθ' ἃς τέλος γίνεται λόγος περὶ θυσίων, ἀλλὰ καὶ τόσα συνάμα σκέψαι, ὅπως τὰ βάρη τῶν θυσίων τούτων βαρύνωσι τὰ πλήθη, χωρὶς ἐκ τῶν κυβερνώντων καὶ ἡγούμενων τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας νὰ δίδηται τὸ σωζόμενον παράδειγμα τῆς θυσίας καὶ τῆς γενναίας εἰσφοράς.

T. I. Φ.**

ΦΙΛΟΘΕΗ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Κατὰ τὸν 17' αἰῶνα ἤμασεν ἐν Ἀθήναις γυνὴ τις ἐξόχως λογία, ἡ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος τούτου γεννηθεῖσα καὶ ἐν ἔτει 1589 ἀποθανοῦσα Φιλοθέη Βενιζέλου, θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου Ἀγγέλου Βενιζέλου, ἥτις διὰ τὸν ὄσιον